

Arrest

**nr. 64 312 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. STESENS, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 januari 2011 en heeft zich op 24 januari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 maart 2011.

1.3. Op 7 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Gjilan en bent u Kosovaars staatsburger. In 2005 ontmoette u een Koerdische Turk, M.(...) E.(...). Hij bezocht u in uw dorp, waar hij zag dat uw familie over veel land beschikte. Hij vermoedde dat u erg rijk was, ook omdat u voor de KFOR (Kosovo Force) had gewerkt, net zoals uw broer en uw ex-echtgenote. In 2006 eiste M.(...) dat u hem 120.000 euro zou geven. U vertelde hem dat u dit geld niet had waarop hij u bedreigde. U vertelde het aan uw familie, die u niet kon helpen. U werd depressief en deed een zelfmoordpoging. U durfde niet naar de politie te stappen en gaf M.(...) begin 2007 20.000 euro, in de hoop dat hij u verder met rust zou laten. In april 2008 ging u naar Istanbul (Turkije) waar u een zeker K.(...) A.(...) bezocht, een Albanese Kosovaar die zaken met u wilde doen. Twee dagen later bracht K.(...) u ergens heen, zogenaamd om zaken te bespreken. M.(...), die gewapend was, was hier ook. U werd in de handboeien geslagen en door hen gevangen genomen. U kreeg een telefoon waarmee u naar uw familie moest bellen om hen te zeggen dat u ontvoerd was en dat ze 120.000 euro eisten als losgeld. U werd gedurende 23 dagen vastgehouden en werd mishandeld en geslagen. Uw familie had ondertussen de autoriteiten op de hoogte gebracht. De Turkse politie arresteerde K.(...), die contact opnam met M.(...) en hem aanmaande u vrij te laten. Toen K.(...) door de Turkse politie ondervraagd werd, verklaarde hij dat u samen met hem betrokken was in een drugshandel. U werd hierop gearresteerd. De rechtbank onderzocht de zaak en pleitte u na 17 maanden onschuldig. K.(...) werd tot 9 jaar gevangenisstraf veroordeeld. M.(...) werd nooit gearresteerd aangezien hij nooit gevonden werd. Eind augustus 2009 keerde u terug naar Kosovo waar u een week later doodsb bedreigingen begon te krijgen van M.(...). U durfde hiervan geen melding te doen bij de autoriteiten. M.(...) had u immers gezegd dat hij verklikkers kende bij de politie en dat hij u en uw familie zou vermoorden, mocht hij te weten komen dat u klacht had ingediend. U voelde zich niet meer veilig in Kosovo en uw familie vroeg u te vertrekken zodat zij veilig en gerust konden verder leven. U verliet Kosovo en reisde naar België, waar u op 24 januari 2011 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit vrees vermoord te worden of uit vrees zelf iemand te vermoorden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 10 november 2009; uw Kosovaars rijbewijs, uitgereikt op 25 november 2009; een document van de Turkse rechtbank waaruit blijkt dat u, evenals K.(...) A.(...) en M.(...) E.(...) (M.(...)) in beschuldiging werden gesteld voor de aankoop, verkoop en het gebruik van drugs maar dat de rechtbank niet bevoegd was om het dossier te behandelen waardoor het werd doorgestuurd naar de rechtbank van Istanbul; een medisch attest waaruit blijkt dat u in juli 2006, na een zelfmoordpoging ondermeer uitgelokt door ontevredenheid op het werk, een week werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van Prishtinë voor een depressieve episode zonder tekenen van psychose; en uw echtscheidingspapieren.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de door u beweerde moeilijkheden louter privaatrechtelijk (gemeenrechtelijk), interpersoonlijk (tussen privé-personen) en lokaal van aard zijn. Zo vreest u enkel M.(...) E.(...) die u in 2008 ontvoerde en u na uw terugkomst in Kosovo in 2009 bedreigde (CGVS, p. 7, 8-9, 10). U verklaarde bovendien expliciet dat u, behalve met M.(...) en K.(...), nooit problemen had met andere burgers (CGVS, p. 12). Uw problemen houden dan ook op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband kan er overigens op gewezen worden dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u zich omwille van motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om de problemen met M.(...) te vermijden. U verklaarde in dit verband dat u zich niet in een andere stad kon vestigen omdat u niet steeds van anderen afhankelijk kon zijn en u geen werk kon zoeken omdat u overal in Kosovo gezocht werd en u vreesde dat iemand u zou zien en M.(...) op de hoogte zou brengen (CGVS, p. 11). Dit is echter een louter hypothetische bewering en zodoende geen afdoende uitleg.

Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u voor uw problemen of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo, geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de in uw land aanwezige autoriteiten - waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 12) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om

aan te nemen dat er voor u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade. U verklaarde van de bedreigingen van M.(.) na uw terugkomst in Kosovo in 2009 geen melding te hebben gedaan bij de politie omdat M.(...) u had gewaarschuwd dat hij u en uw familie zou vermoorden mocht u naar de politie gaan (CGVS, p. 8-9). Deze verklaringen bieden evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen, temeer daar u verklaarde dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw zaak en uw eerdere problemen met M.(...) (CGVS, p. 9). Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen tegen dergelijke bedreigingen en om nieuwe problemen, waarmee M.(...) dreigde, juist te vermijden. Indien de politie niet op de hoogte gebracht wordt van uw problemen, kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Internationale bescherming kan dan ook slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Hier kan aan worden toegevoegd dat het feit dat er enkele corrupte agenten binnen het Kosovaarse politiekorps zijn, zoals u suggereerde (CGVS, p. 8), geenszins impliceert dat de Kosovaarse politie in het algemeen niet behoorlijk zou functioneren. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat, nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en de verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organisation for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Ik meen ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat uw psychische/medische problemen betreft – u verklaarde dat u een trauma heeft opgelopen naar aanleiding van uw problemen met M.(...) (die u er in 2006 toe zouden hebben gebracht een zelfmoordpoging te ondernemen) en dat u last heeft van nervositeit en hoofdpijn, dat u moeilijk slaapt en dat u vergeetachtig bent (CGVS, p. 10-11) - dient tot slot opgemerkt te worden dat, gezien hierboven werd besloten dat uw problemen louter gemeenrechtelijk en persoonlijk van aard zijn, geconcludeerd dient te worden dat uw gezondheidsproblemen, die het gevolg zouden zijn van deze gemeenrechtelijke en persoonlijke problemen - en waarvoor u overigens nooit medische hulp zocht in Kosovo (CGVS, p. 10) - als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Deze tonen immers enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat aan, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Aan uw problemen in Turkije wordt evenmin getwijfeld. Het door u neergelegde document in dit verband doet echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u voor uw problemen met M.(...) niet bij de Kosovaarse autoriteiten terecht kon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat uit de bestreden

beslissing geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds en stelt hij dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor het ophangen van een coherent verhaal voor hem zeer moeilijk is geworden. Verzoeker stelt dat hij ontvoerd werd en dat de autoriteiten daarvan werden verwittigd doch zij nagelaten hebben tussen beide te komen. Hij herhaalt dat hij wel degelijk de politie inlichtte en klacht wenste neer te leggen doch dat deze klacht niet werd geacteerd. Verzoeker vervolgt dat het onmogelijk is zich elders te vestigen in Kosovo, M. bovendien banden heeft met de politie, de politie sowieso zeer moeilijk het hoofd kan bieden aan de maffia, en zijn verklaringen ondersteund worden door de praktijk waaruit blijkt dat corruptie in Kosovo nog steeds hoogtij viert. Zijn problemen worden voorts ondersteund door de neergelegde medische documenten, de internetartikels waaruit de ontvoering blijkt, de gerechtelijke stukken uit Turkije, en het feit dat door de commissaris-generaal aan verzoekers problemen in Turkije niet wordt getwijfeld, aldus verzoeker. Hij besluit dat in het licht van de corruptie van de politiediensten in Kosovo en het gebrek aan bescherming, de door hem aangevoerde problemen dan ook kaderen in de vluchtelingenconventie. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, vervolgt verzoeker dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering wordt gegeven waarom er in zijn hoofde geen reëel risico op ernstige schade zou bestaan, en dit terwijl uit de Memorie van Toelichting bij de "Wet" blijkt dat het volstaat dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept, zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker herhaalt verder nog dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen waardoor hij bij terugkeer naar Kosovo een vogel voor de kat is, en hij stelt dat zijn broer eveneens het land ontvluchtte en zijn ex-echtgenote en kinderen de echtelijke woning reeds hebben verlaten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en dat er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen terwijl uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Kosovo op grote schaal worden geschonden en hij bij terugkeer naar zijn land slachtoffer zal worden van gewelddaden.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd. Per aangetekend schrijven van 23 mei 2011 worden volgende documenten toegevoegd: een schrijven van een raadsman in Turkije van 14 maart 2011 en een 'internetartikel'.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij. Dit onderdeel van het middel kan derhalve niet worden aangenomen.

2.4. In de mate verzoeker de schending van de artikelen 8 en 14 EVRM al op ontvankelijke wijze inroept, wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet aangenomen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem beweerde moeilijkheden louter privaatrechtelijk, interpersoonlijk en lokaal van aard zijn, (ii) hij niet aangetoond heeft dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de in zijn land aanwezige autoriteiten, (iii) zijn medische problemen, die het gevolg zijn van deze gemeenrechtelijke feiten en waarvoor hij in Kosovo nooit medische hulp heeft gezocht, geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en (iv) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 april 2011 (CG nr. 1111097), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker voorgehouden feiten en problemen met M. en K., met name de afpersing door M. in 2006, zijn betaling aan M. in 2007, zijn ontvoering in Turkije in 2008 door M. en K., de zeventien maanden lange onterechte detentie in Turkije voor betrokkenheid bij drughandel op beschuldiging van K., en de bedreiging door diezelfde M. bij verzoekers terugkeer naar Kosovo in 2009, louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft verzoeker niet aangetoond dat hij om één van de redenen zoals vermeld in de vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bijstand en bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

Immers, internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in bedoelde zin kan

rekenen vanwege de Kosovaarse autoriteiten. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, diende hij vooreerst nooit klacht in bij de Kosovaarse autoriteiten tegen de afpersing en bedreigingen vanwege M., noch vóór zijn vertrek naar Turkije in 2008 noch na zijn terugkeer naar Kosovo in 2009. Zijn bewering dat hij wel degelijk klacht wenste neer te leggen doch dat deze door de politiediensten niet werd geacteerd, strookt immers niet met zijn verklaringen zoals weergegeven in het gehoorverslag: *“Heeft u de bedreigingen van M. (...) gemeld bij de politie? Nee, ik durfde niet. (...) Waarom diende u geen klacht in bij de politie (...) Ik wilde mijn familie niet nog meer ongerust maken”* (CGVS, gehoor p. 8). Verzoekers nalatige houding om klacht in te dienen bij de Kosovaarse en/of internationale autoriteiten in Kosovo klemt des te meer nu hij, blijkens zijn verklaringen, in het verleden jaren tewerkgesteld was bij KFOR.

Waar verzoeker dienaangaande nog opmerkt dat de Kosovaarse autoriteiten, toen hij ontvoerd werd en onschuldig werd vastgehouden, geen enkele stap ondernomen hebben en verzoeker geen enkele hulp hebben geboden, wijst de Raad erop dat verzoeker ontvoerd werd in Turkije. Voorts leest de Raad in de verklaringen op het Commissariaat-generaal: *“Ze gaven me een telefoon zodat ik aan mijn familie kon zeggen dat ze me vasthielden en dat ze 120.000 euro moesten betalen. (...) Mijn familie was ondertussen op zoek naar kopers voor het huis. Maar intussen hadden ze ook de politie gebeld, ik denk Interpol in KO (Kosovo) maar ik ben niet zeker.”* Naar aanleiding van deze klacht werd K. door de Turkse autoriteiten gearresteerd (CGVS, gehoor p. 7) zodat verzoekers opmerking over het gebrek aan hulp vanwege de autoriteiten dan ook niet kan overtuigen.

Met de blote beweringen, dat M. banden heeft met de politie en de corrupte en makkelijk om te kopen politie hem dan ook niet zal beschermen, politiemensen in praktijk hun leven niet zouden wagen voor verzoeker omdat zij niet alleen zeer laag betaald worden maar zij ook zeer moeilijk het hoofd kunnen bieden aan de maffia, het algemeen bekend is dat corrupte in Kosovo nog steeds hoogtij viert gelet op het gebrek aan middelen om de wet te handhaven, gaat verzoeker voorbij aan de motivering van de commissaris-generaal dat het feit dat er enkele corrupte agenten binnen het Kosovaarse politiekorps zijn, niet impliceert dat de Kosovaarse politie in het algemeen niet behoorlijk zou functioneren. Verzoeker stelt weliswaar dat zijn verklaringen ondersteund worden door de praktijk, doch deze blote bewering volstaat niet om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die gesteund zijn op talrijke objectieve bronnen die aan het administratief dossier (stuk 13) worden gevoegd, hieromtrent te weerleggen: *“Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat, nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en de verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organisation for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Ik meen ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”* Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die deze informatie van de commissaris-generaal ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is.

2.8. Waar verzoeker herhaalt dat het voor hem onmogelijk is om zich elders in Kosovo te vestigen omdat men hem onvermijdelijk op iedere plaats in Kosovo zou vinden herhaalt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

2.9. Wat betreft het door verzoeker bijgebrachte ‘internetartikel’, stelt de Raad vast dat er twee emailberichten afkomstig van V.R. in het Engels en één bericht in de Turkse taal werden ingediend die betrekking hebben op de ontvoering in Turkije in 2008 en dit berichten, voor zover daar enig geloof aan kan gehecht worden, niets afdoet aan de vaststelling dat verzoeker niet aantoont niet te kunnen rekenen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten bij zijn terugkeer en ingeval hij nog problemen zou kennen met M.. Wat betreft de brief van de Turkse advocaat blijkt dat daarin wordt

gesteld dat verzoeker eventueel kan rekenen op schadevergoeding voor de periode dat hij in hechtenis heeft gezeten in Turkije. Uit deze brief kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn eigen autoriteiten in Kosovo.

2.10. De overige motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder omtrent zijn psychische/medische problemen en de door hem neergelegde documenten, worden door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift en blijven derhalve door de Raad gehandhaafd.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.12. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het argument dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker in zijn uiteenzetting met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus het heeft over het begrip 'willekeurig geweld', maakt hij vooreerst niet aannemelijk dat er thans in Kosovo voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker zich verder baseert op de feiten vermeld naar aanleiding van zijn aanvraag van de vluchtelingenstatus, merkt de Raad op dat besloten werd dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij geen beroep kon/kan doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. De Raad stelt verder vast dat de "uniforme informatie" waarnaar verzoeker verwijst en waaruit zou blijken dat de mensenrechten in Kosovo op grote schaal worden geschonden niet werd toegevoegd aan het verzoekschrift en dat hoe dan ook een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet ten slotte worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Albanese taal machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. Waar verzoeker daarnaast voorhoudt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds, de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding staan met het gestelde doel, op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, meent de Raad daarnaast te mogen afleiden dat verzoeker in wezen de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, dewelke echter niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.15. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS